

наукова економічна організація «Інтерактив»

МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

«ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
СТАЛОЇ ЕКОНОМІКИ В КРАЇНІ»

21 – 22 вересня 2012 року

м. Дніпропетровськ

Проблеми забезпечення сталої економіки в країні. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, (м. Дніпропетровськ, 21–22 вересня 2012 р.). – Дніпропетровськ: Наукова економічна організація «Перспектива», 2012. – 148 с.

У збірнику представлені матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Проблеми забезпечення сталої економіки в країні». Розглядаються загальні питання економіки, питання фінансової та грошово-кредитної системи, обліку, аналізу та аудиту, економіки організації підприємства та інше.

Призначений для науковців, практиків, викладачів, аспірантів і студентів економічних спеціальностей, а також для широкого кола читачів.

ББК 65.050
УДК 338.24
П-78

Організатори конференції не завжди поділяють думку провідних авторів. Зміст збірника не є обов'язковим для цитування в інших наукових працях.

КАСОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ.....

ДАНІЛОВА І. П.
ОСПОДИТІ ПІДПРАВЛЕННЯ ГАРМОНІЗАЦІИ ПЛАТЕЖНОГО БАЛАНСА СТРАНЫ В
КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛЬНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ.....

САВЦЬКА П. Л.
СОЦІАЛІЗАЦІЯ ГОСПОДАРСЬКОГО РОЗВИТКУ ЯК ПЕРЕДУМОВА СТАНОВЛЕННЯ
ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ.....

САПАЧУК Ю. М.
СУПЕРВІСНОСТ КЛАСИЧНОЇ ТЕОРІЇ ГРОШЕЙ.....

НАПРЯМ 2. ФІНАНСИ ТА СТРАХУВАННЯ.....

ГАМБАРЯН К. А.
СКЛОБИВІХ ПІ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЙ З УПРАВЛІННЯ
АКТИВАМИ В УКРАЇНІ.....

НАПРЯМ 3. БАНКІВСЬКА СПРАВА.....

БІЛІК О. І.
ПІВЛИВ ЦІНОУТВОРЕННЯ НА ЕФЕКТИВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ БАНКІВСЬКОЇ УСТАНОВИ.....

ГАНЦЬОВА А. В.
ІННОВАЦІЙНА КРЕДИТНА ПОЛІТИКА, ЯК ОДИН З НАПРЯМКІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
СТІЙКОЇ ЕКОНОМІКИ.....

КОТЛОВСЬКИЙ В. С.
КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ВИЗНАЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ КАТЕГОРІЇ «КРЕДИТНО-
ІНВЕСТИЦІЙНІ ІННОВАЦІЙНІ БАНКИ».....

ЛІСЦЬВИЧ О. В.
ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПАСИВАМИ І
АКТИВАМИ БАНКУ.....

ОНАНАСЮК Ю. І.
ОРГАНІЗАЦІЙНІ ФОРМИ УПРАВЛІННЯ ЛІЗИНГОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ.....

СЛОВОВА Л. Я.
БАНКИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ.....

НАПРЯМ 4. МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІКА.....

КЕЛЛАНУ І. О.
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ МОТИВИ ТРИНА УКРАЇНСЬКОМУ РИНКУ.....

КІЗЬУР В. О.
СФЕРА ІНВЕСТИЦІЙНО-ПРОЄКТНИХ СЛУЖБ ІНВЕСТИЦІЙНИХ
КОМПАНІЙ.....

МАЛАХОВА О. С.
ІНДІЙСЬКИЙ АУТСОРСІНГ.....

ШАПТАЛОВА
ПРОБЛЕМА НАДХОДЖЕННЯ ПРЯМИХ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ ДО КРАЇН, ЩО
РОЗВИВАЮТЬСЯ.....

ШЕВЦЕНКО О. М.
ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ В УКРАЇНІ ЗА УМОВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ
РИНКОВИХ ПРОЦЕСІВ.....

**НАПРЯМ 5. МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙНОЇ ТА
ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**.....

ДАНИЛОВИЧ-КРОПИВНИЦЬКА М. Л., ПУШАК Г. І.
ВПЛИВ ВНУТРІШНІХ ЧИННИКІВ НА СТВОРЕННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ
СИСТЕМ.....

КОНЫЧЕНА Н. В., МІКЕВІЧ П. В. РОЛЬ ІННОВАЦІОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЕКОНОМІКЕ УКРАЇНИ.....	41
ЛІМІЧ Ю. В. ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНІ ПРОЦЕСИ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТІ.....	43
РАХМАНІ І. А. ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ВИКОРИСТАННЯ БАЙЄСІВСЬКОГО ПІДХОДУ ДЛЯ ВИМІРЮВАННЯ ГЛИБИНИ ПРОЯВУ НАСЛІДКІВ ЗМІН ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ПІСЛЯІНВЕСТИЦІЙНОГО ПЕРІОДУ.....	45
СУЛЕЙМЕНОВ Ж. Ж., КУРБАНОВА М. Т. ПРОБЛЕМИ ПОВЫШЕНИЯ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ПРИВЛЕКАТЕЛЬНОСТИ СЕЛЬСКОГО ХОЗЯЙСТВА КАЗАХСТАНА.....	47
ТИРЕУОВ К. М. РАЗВИТИЕ ИННОВАЦИИ В АГРАРНОМ СЕКТОРЕ КАЗАХСТАНА.....	48
ФЕДЧЕНКО М. А. МЕХАНІЗМ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ІННОВАЦІЙНІЙ СФЕРІ.....	50

НАПРЯМ 6. ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА..... 53

БЛОЦЕРКІВСЬКИЙ О. Б. ВИКОРИСТАННЯ ЕКОНОМІКО-МАТЕМАТИЧНОГО МОДЕЛЮВАННЯ ДЛЯ ОПТИМІЗАЦІЇ ВИТРАТ У ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТИЦІ.....	53
ГУДІБАНІ М. В., ФІЛАНЦЕВА В. І., СУЧКОВ А. В. НАПРЯМКИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗБУТОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ.....	55
ІВАНОВА Т. В. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МАШИНОБУДІВНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ.....	56
КАЗАНДЖІ А. В., МАКУХА С. М. СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ, ЯК ФІНАНСОВИМ РЕЗУЛЬТАТОМ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	59
КАРАВАН Ю. В. ВЛИЯНИЕ ТУРИЗМА НА ЭКОНОМИКУ.....	61
КУЛІКОВА Н. А., САЧКОВСЬКА А. А. ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ ВИРОБНИЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ВУГІЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	63
МАКАРЕНКО Ю. В. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ДІФЕРЕНЦІАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ КРИЗИ НА ПІДПРИЄМСТВІ.....	65
ЦЕСЛІВ А. С. СИНЕРГЕТИЧНИЙ ЕФЕКТ ЯК МОТИВ ІНТЕГРАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ.....	71

НАПРЯМ 7. ЕКОНОМІКА, ОРГАНІЗАЦІЯ І УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ, ГАЛУЗЯМИ ТА КОМПЛЕКСАМИ..... 73

АНДРУЩЕНКО Ю. В. АНАЛІЗ КРЕДИТНИХ СПЛОК В УКРАЇНІ.....	73
АДИРОВА Т. І. ФОРМУВАННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ УПРАВЛІННЯ ВИТРАТАМИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ.....	74
СОКОЛОВСЬКА В. В., БІЛОБОРОДОВА О. О. ОСНОВНІ АСПЕКТИ РЕЛІЗАЦІЇ РЕІНЖІНІРИНГУ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	75

АСПЕКТИ ВИТЧИЗНЯНОГО ТА ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ АДМІНІСТРАТИВНО- ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ.....	78
ГОЛУБ С. М. МАРКЕТИНГОВИЙ КОНТРОЛЬ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗБУТОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	80
ГРИНЬКО Т. В. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	82
ДАНИЛОВ А. Р. ЭКОЛОГИЧЕСКАЯ БЕЗОПАСНОСТЬ РЕГИОНА КАК ОСНОВА СТРАТЕГИЧЕСКОГО РАЗВИТИЯ ОРГАНИЗАЦИЙ СФЕРЫ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ГИДРОМИНЕРАЛЬНЫХ РЕСУРСОВ.....	84
ДОЛЖИКОВА-ГОЛІЦУК Л. В. НАПРЯМІ УДОСКОНАЛЕННЯ ОПІДАТКУВАННЯ ТУРИСТИЧНО-РЕКРЕАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	85
ДРУГОВА О. С. ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ СТАТИСТИЧНОГО АНАЛІЗУ ДЛЯ АПРОБАЦІЇ МЕТОДИКИ ОЦІНКИ КОНКУРЕНТНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ.....	88
ЄМЦЕВ В. І. КЛАСТЕРИ ЯК СУЧАСНА ФОРМА ІНТЕГРАЦІЇ ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ.....	89
ЗАХАРЕВИЧ Г. О. СУЧАСНИЙ УНІВЕРСИТЕТ І ЙОГО РОЛЬ В СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОМУ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ.....	91
КАЛАНТАЙ А. М. ЕКОНОМІКА, ОРГАНІЗАЦІЯ ТА УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ, ГАЛУЗЕВИМИ КОМПЛЕКСАМИ В АСПЕКТІ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ.....	93
КОБЛИК А. А., БЕЛОУСОВА О. С. ПРОЦЕС МІНІМІЗАЦІЇ РИЗИКІВ В ЛОГІСТИЧНОМУ ОБСЛУГОВУВАННІ.....	95
КОРНІЙЧУК А. А. ДІАГНОСТИКА ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ СУЧАСНОГО ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА.....	97
КОСТИРКО А. Г. СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	99
КОШЕВІЙ М. М. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ НАКОСМІВНОГО СЕКТОРУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ.....	101

ПРОБЛЕМИ ІНТЕГРАЦІЇ ІНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ І ІНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ДЕРЖАВИ.....	103
---	-----

МОВЧАН О. П. СВІТОВИЙ ДОСВІД СТИМУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА МАКРОРІВНІ.....	105
ОЛІЙНИК О. Б. СЦЕНАРІЙ РОЗВИТКУ ФОНДОВОГО РИНКУ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ВИВАЖЕНИХ РЕГУЛЮЮЧИХ ДІЙ ДЕРЖАВИ.....	106
ПИЛИПЕНКО Ю. С. ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПОСЛУГ МІСЬКОГО ПАСАЖИРСЬКОГО ТРАНСПОРТУ.....	107
СИТНИК Г. В. МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ЯКОСТІ ФІНАНСОВИХ ПЛАНІВ ПІДПРИЄМСТВА.....	110
ТАБАЛОВА О. Є. РЕГІОНАЛЬНІ АСИМЕТРІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ: ТЕОРЕТИЧНИЙ ПІДХІД.....	112

РЕЗУЛЬТАТИВНИ НАПРЯМИ МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА	117
ФРАНІВ І. А.	
ЕКОНОМІЧНИЙ ПОТЕЦІАЛ ЗАХІДНОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ: ХІМІЧНА ПРОМИСЛОВІСТЬ	119
ЦОПА М. Б.	
ЗБУТ В УМОВАХ МАРКЕТИНГОВОЇ ОРІЄНТАЦІЇ	120

НАПРЯМ 8. ЕКОНОМІКА ПРАЦІ ТА УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ	122
ОРЛЕНКО Е. В., ЦЕТРЕНКО М. П.	
ОСОБЛИВОСТІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ КРУПЯНОЇ ГАЛУЗІ АПК УКРАЇНИ	122

НАПРЯМ 9. БУХГАЛТЕРСЬКИЙ, УПРАВЛІНСЬКИЙ ОБЛІК ТА АУДИТ	125
ГОНЧАРУК М. С., ЛЫСЕНКО Л. И.	
СУЩНОСТЬ И ПРИРОДА ПРОЧИХ ОПЕРАЦИОННЫХ ДОХОДОВ И РАСХОДОВ: ИСТОРИЧЕСКИЙ АСПЕКТ	125
МАЄВСЬКА Н. В.	
ОБЛІК В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ БАНКІРСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ	127
ОДИНЦОВА Т. М.	
РАЗВИТИЕ ВИДОВ БУХГАЛТЕРСКОГО УЧЕТА КАК ФАКТОР ФОРМИРОВАНИЯ ИНФОРМАЦИОННОЙ СРЕДЫ УСТОЙЧИВОЙ ЭКОНОМИКИ	128
ШГОШ В. А.	
ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ НАРАХУВАННЯ ТА ВІДПОВІДНОСТІ ДОХОДІВ І ВИТРАТ В ПРАКТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	130
СКОРОВОГАТОВА В. В.	
ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ ЯК ЗМІШАНОГО АКТИВУ	132
ЧУХНО І. С.	
ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОЇ ЗВІТНОСТІ	134
ШЕВЧУК С. Я.	
МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ СУДОВО-БУХГАЛТЕРСЬКОЇ ЕКСПЕРТИЗИ САМОСТАНОВИХ ОБОВ'ЯЗАНЬ В УХИЛЮВАНИМ ВІДСІНАТІ ПУБЛІЧНОГО	135

НАПРЯМ 10. ФІНАНСИ ТА ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА	138
ІВАНЧЕНКО І. В.	
ПІДКОМПЛЕКСУ АПК	139
ІВАХ Г. В.	
НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПОДАТКОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ	141
ЧЕРНЯВСЬКА О. В., ЮРКО Т. С.	
ПОДАТКОВІ ПРЕФЕРЕНЦІЇ ЯК СКЛАДОВА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА	142

Величко В. В.

асистент кафедри міжнародної економіки
Національного національного технічного університету ім. Ю. Кондратюка
м. Полтава, Україна

ЗАСОБИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ

Економічна безпека означає створення економічної структури, яка має потенціал для ефективного економічного відтворення за рахунок використання внутрішніх ресурсів, для задоволення основних потреб людей і зміцнення незалежності країни, а в разі потреби для підтримки країни протягом певного періоду часу [1, с. 40].

Основиими завданнями економічної безпеки є: забезпечення пропорційного та безперервного економічного зростання, приборкування інфляції та безробіття, формування ефективної структури економіки та розвинутого ринку ширших паперів, скорочення дефіциту бюджету і державного боргу, забезпечення соціального захисту та підвищення якості життя населення, підтримка стійкості національної валюти і т. п. Ці завдання визначають стратегію економічної безпеки як формування та обґрунтування стратегічних пріоритетів, національних інтересів, засобів і механізмів вирішення проблем [2, с. 24-27].

Зовнішні фактори, які можуть негативно позначитися на забезпеченні економічної безпеки: обмеження або перешкоджають розвитку зовнішньої торгівлі та економічного співробітництва; переважання в експорті сировини; різке падіння цін на експорт в країні деталей, що мають стратегічне значення; пряма залежність від якої-небудь однієї країни в галузях економіки, що мають стратегічне значення.

Внутрішні чинники, які можуть негативно вплинути на економічну безпеку: недосконалість економічної політики, яка веде до виснаження водних і лісових ресурсів, скорочення земель сільськогосподарського призначення; збільшення відмінностей у регіональному розвитку, які можуть призвести до економічного дисбалансу; скорочення джерел доходів бюджету, які можуть мати негативний вплив на національне виробництво; недосконала митна політика; збільшення поточного бюджету держави, дефіцит, відсутність державної політики щодо захисту національної валюти; різке зростання інфляції в результаті падіння курсу національної валюти, і збільшення числа сімей з доходами вище мінімального прожиткового рівня; зростання заборгованості перед ішими країнами чи міжнародними організаціями, і в зв'язку з цим, підвищення вразливості до зовнішнього тиску; різке збільшення числа іноземців та осіб без громадянства, які проживають на території країни, і масова еміграція вітчизняних науковців і кваліфікованих робітників; зростання рівня безробіття [3, с. 231-233].

Об'єкти економічної безпеки є держава, суспільство, громадяни, підприємства, установи та організації, території, окремі складові економічної безпеки. Основним суб'єктом економічної безпеки виступає держава, яка здійснює свої функції в цій галузі через органи виконавчої, законодавчої та судової гілок влади. У системі економічної безпеки виконують свої функції відповідні економічні інститути, які реалізують державні інтереси, захищають економічні інтереси населення, аналіз поточного стану економіки та виявлення тенденцій розвитку, моделювання і прогнозування економічної безпеки.

Стан економічної безпеки є головним критерієм оцінки ефективності державної політики і діяльності владних структур під час реформування й розвитку економічної системи держави, і зокрема, регулювання змін її фінансово-кредитної сфери. Загалом, економічна безпека складається з таких компонентів:

1. Організаційна структура, що являє собою впорядковану сукупність державних інститутів і господарюючих суб'єктів та узгоджених взаємозв'язків між ними.
2. Система принципів забезпечення безпеки економічної системи держави.
3. Методи забезпечення безпеки усіх складових економічної безпеки.
4. Правові засади регламентування відносин у сфері розвитку та функціонування систем забезпечення економічної безпеки.
5. Основні функції щодо підтримки належного рівня економічної безпеки.
6. Сукупність індикаторів економічної безпеки (показників стану кожного з різновидів економічної безпеки).
7. Підсистема моніторингу рівня безпеки макроекономічної системи держави.
8. Підсистема інформаційного та аналітично-прогнозного забезпечення [5].

Орленко Г. В.
доцент кафедри фінансів
Петренко М. П.
викладач кафедри менеджменту
Міжнародного університету бізнесу і права
м. Херсон, Україна

ОСОБЛИВОСТІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ КРУП'ЯНОЇ ГАЛУЗІ АПК УКРАЇНИ

Ринкові механізми ведення аграрного виробництва суттєво змінили умови життя працівників у сільській місцевості, що вимагає формування нової системи соціального-трудових відносин на селі, здатної збалансувати всі сфери аграрної економіки - виробництво, обмін, розподіл і споживання.

Враховуючи те, що праця в сільському господарстві характеризується рядом особливостей, насамперед, проходження процесу виробництва поза участі працівника, залежність трудового процесу від природних умов, сезонність аграрної праці, відсутність гнучкості попиту на основні продукти аграрного виробництва тощо, процес розвитку мотивації в агропродуктовому комплексі повинне врахувати цю специфіку [6, с. 29].

На сучасному етапі в період здійснення економічних реформ продовольча проблема займає одне з провідних місць.

Виробництво і споживання продуктів харчування, зокрема борошна різних сортів та крупиць, а також комбікормів у тваринництві, є однією з головних умов економічного розвитку. Формування ринкових зв'язків в борошномельно-круп'яній і комбікормовій промисловості ґрунтується на визначенні напрямів спеціалізації виробництва в міжрегіональному поділі праці шляхом економічної оцінки місцевих природо-економічних ресурсів, можливостей участі в обміні результатами діяльності продовольчих комплексів та умов поліпшення структури і обсягів харчування населення, а також забезпечення тваринництва комбікормами.

Дослідженню проблем мотивації персоналу в теоретичному та практичному аспектах присвячено праці відомих вітчизняних та зарубіжних науковців, зокрема, А. Маслоу, Ф. Герцберга, Л. Портера, С. Бандура, Л. Богини, М. Генсіна, Г. Дмитренка, В. Жигалова, С. Зашкока, А. Кібінова, А. Колота, Н. Мартиненка, В. Нікіфоренка, В. Онкієнка, М. Самікіної, В. Шинкаренка та ін. Проте в економічній літературі недостатньо обґрунтовано розуміння сутності процесу мотивації управління розвитком людських ресурсів, особливостей формування форм, методів і техніки мотивації, що створює у працівників відчуття відповідальності й успіху за виконану роботу [2, с. 181].

Методологія стимулювання праці в аграрному виробництві, зокрема в агропродуктовому комплексі, повинна ґрунтуватися на визначенні мотивів діяльності працівників, які лежать в основі формування мотивації. Крім того, необхідно врахувати специфіку аграрного виробництва, зокрема сезонність трудової діяльності, відсутність гнучкості попиту на основні продукти аграрного виробництва тощо.

Важливою складовою мотивації персоналу є організаційні фактори, зокрема організаційна культура, яка впливає на мотивацію працівників. Організаційна культура - це сукупність цінностей, норм, звичаїв, традицій, професійних навичок і способів поведінки, які формують ідентичність організації та впливають на її успішність. Організаційна культура може бути використана для мотивації персоналу, зокрема шляхом створення атмосфери довіри, підтримки та визнання досягнень працівників.

Основоположні принципи сучасної концепції управління людськими ресурсами знайшли своє відзеркалення в таких основних типах управління, як:

- управління по результатам;
- рамкове управління;
- управління на основі делегування;
- партисипативне управління;
- підприємницьке управління;
- управління за допомогою мотивації.

Значний вплив на практичне менеджменту персоналу справляє система мотивації трудової діяльності, яка ґрунтується на вивченні потреб, інтересів, настроїв, особистих цілей співробітників. Кадрова політика при такій системі орієнтується на розвиток людських ресурсів, зміцнення морального клімату, на реалізацію соціальних програм.

Важливою складовою мотивації персоналу є організаційні фактори, зокрема організаційна культура, яка впливає на мотивацію працівників. Організаційна культура - це сукупність цінностей, норм, звичаїв, традицій, професійних навичок і способів поведінки, які формують ідентичність організації та впливають на її успішність. Організаційна культура може бути використана для мотивації персоналу, зокрема шляхом створення атмосфери довіри, підтримки та визнання досягнень працівників.

Наявність даних, і в своїй сукупності несприятливих обставин співпадає з існуванням іншою суттєвою проблемою подальшого розвитку аграрної сфери в Україні зменшення кількості трудових ресурсів у сільгосп-орієнтованих регіонах та кількості працівників у цій галузі національного господарства.

Досліджено, що головні причини виникнення та розвитку цієї проблеми криються в зовнішньому середовищі відносно сільгосптоваровиробника - на ринку праці, внутрішньому - в системі управління персоналом, яке не здатне забезпечити зайнятість працівників та стримати їх відтік [3, с. 114].

Ми вважаємо, що пом'якшити негативний вплив згаданих тенденцій дозволить ефективна діюча система управління персоналом агропродуктового комплексу (СУП) яка повинна базуватись на мотиваційних механізмах.

Враховуючи сутність, функції та роль цієї соціально-економічної категорії представляємо управління персоналом - як процес, що безпосередньо пов'язаний з мотивацією та за своєю метою направлений на досягнення цілей конкретної інституту задоволення потреб працівників і в своїй основі характеризується комплексністю системності.

На наш погляд без врахування зовнішнього середовища, а саме ситуації на ринку праці, за неможливим є дотримання окремих принципів, які характеризують вимоги СУПАК і визначають її структуру, а саме: відносність функцій управління персоналом в агропродуктовому комплексі, що потребує забезпечення підприємства кадрами необхідної кількості та якісного складу, перспективності, що потребує визначення потужності персоналу на перспективу її розвитку. При цьому за необхідним є використання адміністративного методу управління персоналом, встановлення державного контролю за організацією СУПАК через систему органів державного працевлаштування зайнятості з освітніми закладами.

Для досягнення цілей і вирішення завдань СУПАК за необхідним є врахування особливостей формування даної системи саме в аграрному виробництві основних факторів належить обмеженість сфери прикладення праці на селі, території розташування сільських поселень та їх віддаленість від промислових підприємств, відсутність задовільного транспортного сполучення, знижена можливість пошуку ринку працевлаштування в інших населених пунктах, сезонні коливання у попиті аграріаційників тощо. Все це приводить до праці прикладення більшості сільських мешканців в особистих господарствах, що забезпечує їх життєдіяльність лише на задоволення первинних потреб.

Важливою складовою мотивації персоналу є організаційні фактори, зокрема організаційна культура, яка впливає на мотивацію працівників. Організаційна культура - це сукупність цінностей, норм, звичаїв, традицій, професійних навичок і способів поведінки, які формують ідентичність організації та впливають на її успішність. Організаційна культура може бути використана для мотивації персоналу, зокрема шляхом створення атмосфери довіри, підтримки та визнання досягнень працівників.

Важливою складовою мотивації персоналу є організаційні фактори, зокрема організаційна культура, яка впливає на мотивацію працівників. Організаційна культура - це сукупність цінностей, норм, звичаїв, традицій, професійних навичок і способів поведінки, які формують ідентичність організації та впливають на її успішність. Організаційна культура може бути використана для мотивації персоналу, зокрема шляхом створення атмосфери довіри, підтримки та визнання досягнень працівників.

В сучасних умовах розвитку аграрного комплексу України, коли переважною боротьбі вже не вимірюються фізичним або фінансовим капіталом, а гострою потребою є високою освіченістю, інтелектуальним і професійним потенціалом особистості, акцент праці повинен бути зроблений на вмотивованості обрання індивідуумом професії у аграрній сфері відповідно до його схильностей та здібностей. Це також викликано існуванням дефіцитності кваліфікованих кадрів в системі АПК та труднощами з працевлаштування сільської молоді [5, с. 14].

Література:

1. Герасимчук В. І. Проблеми трансформації зайнятості і розвитку динку України (методологія, аналіз, шляхи вдосконалення) / В. І. Герасимчук / НАН Укр Рада по вивченню продуктивних сил України. - К., 2001. - 50 с.

4. Сводук П. Т. Роль держави у відродженні економічних інтересів сільськогосподарського виробництва у розвитку аграрного виробництва в умовах вступу України до ЄС // Дніпропетровський національний університет економіки і менеджменту. – 2008. – № 1. – С. 12–17.

5. Жибак М.М. Сучасний стан та перспективи розвитку підприємницьких агроформувальних регіонів / М.М. Жибак // Інновації: практика та досвід. – 2010. – № 14. – С. 12–17.

6. Шубравська О. Інноваційний розвиток аграрного сектора економіки України: теоретико-методологічний аспект / О. Шубравська // Економіка України. – 2012. – № 1. – С. 27–35.

Гончарук М.
студент.

Лысенко.

кандидат економічних наук, доцент кафедри учету і аудиту
Севастопольського національного технічного університету
г. Севастополь, АРК, Україна

СУЩНОСТЬ И ПРИРОДА ПРОЧИХ ОПЕРАЦИОННЫХ ДОХОДОВ И РАСХОДОВ: ИСТОРИЧЕСКИЙ АСПЕКТ

Постановка проблемы. Субъекты хозяйствования постоянно ищут новые пути и резервы повышения прибыли, а также методы получения релевантной информации о доходах и расходах от прочей операционной деятельности для финансовой отчетности и менеджмента. Следует заметить, что методология учета прочих операционных доходов и расходов не отражена в П(С)БУ. В рыночных условиях хозяйствования возникают прочие операционные доходы и расходы, которые невозможно планировать или предупредить. Этими фактами обусловлена актуальность предлагаемой статьи.

Анализ последних исследований и публикаций. Вопросы сущности доходов и расходов раскрываются в работах Е.С. Хендриксена, Б.Е. Нидлза, М.И. Кутера, а также Я.В. Соколова, В.П. Завгородного, А.В. Лишиленико и А.А. Шурминой. Отношение к учету основных и прочих операционных доходов существует два подхода. Так, Хендриксен и М.Ф. Ван Бреда считают, что расширение доходов и расходов на составляющие, такие как доходы и расходы от основной деятельности предприятия прочей операционной, является несущественным. А М.Р. Мэтьюс и М.Х.Б. Пэннингтон, наоборот, указывают на необходимость использования различных норм учета основных операционных и прочих операционных доходов и расходов.

Выделение нерешенных частей проблемы. В основу исследования положены работы авторов: Б.Е. Нидлза, М.И. Кутера, М.Р. Мэтьюса, Е.С. Хендриксена и Я.В. Соколова. В ходе исследования было выявлено, что отечественные авторы не уделяют достаточного внимания прочей операционной деятельности предприятия, а именно вопросам о доходах и расходах. Установлено, что в нормативных документах, учебной литературе, периодических изданиях уделяется большое внимание доходам и расходам от основной операционной деятельности, а вопросы природы возникновения, признания и о доходах и расходах от прочей операционной деятельности раскрыты не в полной мере.

Цель статьи. Через рассмотрение сущности доходов и расходов операционной деятельности в историческом аспекте и в рамках существующих концепций при доходах и расходах, раскрыть природу прочих операционных доходов и расходов.

Объектом исследования является сущность прочих операционных доходов и расходов, а предметом – методология учета прочих операционных доходов и расходов. Целью исследования является раскрытие сущности прочих операционных доходов и расходов, а также их природы возникновения, признания и оценки. Исследование проводится в рамках исторического метода. Прочие операционные доходы отличаются от основных доходов тем, что не имеют прямого отношения к основной деятельности предприятия, а также их нельзя определить как продукты этой деятельности.

Расходы, понесенные для получения доходов, признаются в то же время, когда доходы, которые возникли благодаря этим расходам. В бухгалтерском учете расходы от операционной деятельности отражаются как в оценке по себестоимости, так и в текущих ценах обмена. Прочие операционные расходы менее тесно связаны с основной деятельностью, однако и для них действуют те же правила учета, что и для расходов [3, с. 231].

С течением времени, определения доходов и расходов, предлагавшиеся различными авторами, постоянно менялись. АИА (1955 г.) в своем определении отмечает, что «доход возникает в результате реализации товаров и оказания услуг и измеряется по стоимости, взимаемой с покупателей или получателей предоставленных товаров и услуг». АИА (1970 г.) определяет величину доходов равной «приросту активов и валовому уменьшению кредиторской задолженности, возникающими в результате прироста ориентированной хозяйственной деятельности и измеряемыми в соответствии с общепринятыми принципами бухгалтерского учета» [1, с. 313].

МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

«ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОЇ
ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ»

м. Дніпропетровськ
21-22 вересня 2012 року

Ум. – друк. арк. – 13.18 Обл. – вид. арк. – 8.14
Замовлення #384. Папір офсетний.
Віддруковано з готових діапозитивів.
Наклад – 100 прим.

Надруковано у малому видавничому центрі
Наукової економічної організації "Перспектива"
а/с 5738 40107 м. Дніпропетровськ, вулиця Гоголя, 10